

Arrest

nr. 135 646 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 mei 1985.

Op 29 juni 2007 vraagt de verzoekende partij een visum aan met het oog op het starten van studies in België. Het visum wordt aan de verzoekende partij toegekend. Op 30 oktober 2007 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart als student. De geldingsduur van de A-kaart wordt jaarlijks verlengd tot en met 31 oktober 2011.

In 2011 dient de verzoekende partij een naturalisatieaanvraag in. Op 5 juli 2012 verleent de Dienst Vreemdelingenzaken een ongunstig advies betreffende de verblijfstoestand van de verzoekende partij.

Op 12 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 26 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 12 juni 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 26 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 12 juni 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 26 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing werd op 12 juni 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"[...] wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

X 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.04.2014, aan betrokkene op dezelfde dag betekend.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 24.04.2014."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Artikel 74/11, §1 stelt uitdrukkelijk het volgende: "(...)."

De verwerende partij moet, indien zij beslist tot het nemen van een bijlage 13 sexies, de specifieke omstandigheden van elk geval in acht nemen. Dit teneinde een inreisverbod op te kunnen leggen van maximum drie jaar. De termijn van drie jaar is bijgevolg geen dwingende termijn, doch kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Dit betekent dat de verwerende partij zich dient te houden aan de formele motiveringsplicht om aan te geven waarom zij heeft geopteerd voor de maximumtermijn van 3 jaar.

In het voorliggende geval heeft de verwerende partij de bestreden beslissing en de keuze voor een maximumtermijn van drie jaar slechts als volgt gemotiveerd: "niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12/04/2014, aan betrokkene dezelfde dag betekend.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 24/04/2014."

Artikel 2 van de wet van 29/07/1991 stelt de “uitdrukkelijke” motivering van de betrokken bestuurshandelingen vast. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Volgens artikel 3 van dezelfde wet draagt het bestuur de verplichting om de genomen beslissing eveneens op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

“Afdoende” verwijst eveneens naar de evenredigheid van de motivering in rechte en in feite met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998; R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Een motivering die enkel stelt dat betrokkene een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd, doch in tegendeel gebruik heeft gemaakt van zijn recht om zijn situatie te regulariseren om humanitaire redenen, kan nauwelijks blijk geven van een afdoende onderzoek naar de feitelijke situatie. Noch is zulks een afdoende motivering om een inreisverbod van een maximumduur van drie jaar te rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Dat de heer A. (...) bovendien reeds sinds 2008 legaal in België verbleef met een geldig studentervisum en hierna met een arbeidskaart, wordt door de verwerende partij vakkundig genegeerd. Verzoeker heeft in deze tijd dat hij zich legaal op het grondgebied bevond een leven opgestart en een duurzame relatie begonnen met mevrouw G. (...). Tevens is de heer A. (...) reeds een jaar de trotse vader van een dochtertje, genaamd Z. N. G. (...). Zijn sociale en economische belangen liggen derhalve duidelijk in België.

Door geen afweging te maken tussen de specifieke omstandigheden van de verzoeker en de duur van het inreisverbod, heeft de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod van drie jaar, prima facie op een kennelijk onredelijke wijze en met miskennen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet gehandeld.

Tot slot gebruikt de verwerende partij het feit dat verzoeker een aanvraag indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet teneinde een humanitaire regularisatie te verkrijgen. Dit artikel stelt dat een individu “in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf [aanvragen] bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.” Dit opent voor verzoeker een recht om een aanvraag onder artikel 9bis van de vreemdelingenrecht in te dienen, indien hij van oordeel is onder de toepassingsvoorwaarden te vallen. Het is dan aan de bevoegde overheid hier een antwoord op te formuleren.

Het kan echter niet zijn dat verzoeker wordt afgestraft voor het uitoefenen van zijn recht om een aanvraag tot humanitaire regularisatie om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Deze reden is derhalve niet afdoende om een inreisverbod met een maximumtermijn van drie jaar te motiveren.

De gebruikte motivering is niet afdoende om het gegeven inreisverbod van drie jaar te verantwoorden. Hierdoor wordt de formele motiveringsplicht die op de verwerende partij rust geschonden, net zoals 74/11, §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeker verwijt verwerende partij dat in de bestreden beslissing niet zou gemotiveerd worden waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd genomen. Het inreisverbod voor de duur van drie jaar zou op quasi automatische wijze worden opgelegd. Er zou geen afweging worden gemaakt tegenover de specifieke situatie van verzoeker. Dit zou strijden met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

(...)

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing, artikel 8 EVRM schendt en er in casu geen sprake is van een legitiem doel.

Gelet op de overlappingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 74/11, §1, tweede lid, bepaling waarop het inreisverbod steunt, als volgt luidt:

“(…).”

Het inreisverbod werd opgelegd, omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan zijn terugkeerverplichting.

De invulling van de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was – artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Europese regelgeving – om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

Gezien verzoeker geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat hij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont hij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Verzoeker kan bovendien niet voorhouden als zou op automatische wijze een inreisverbod voor de duur van drie jaar worden opgelegd. Er wordt immers in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat zijn houding aan de grondslag ligt van het inreisverbod van 3 jaar, waarbij de aandacht wordt gevestigd op het feit dat hij niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting, gezien hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 april 2014, hem ter kennis gebracht op diezelfde dag. Verzoeker heeft, na de kennisgeving van het bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 24 april 2014.

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. De bestreden beslissing werd dezelfde dag ter kennis gebracht als de onontvankelijkheidsverklaring op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In die beslissing werd uitgebreid ingegaan op de door verzoekers aangevoerde omstandigheden die volgens hem de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar zouden beletten, zoals het feit dat hij in België legaal verbleven heeft en gewerkt heeft met een arbeidskaart C.

Er weze te worden opgemerkt dat, zoals blijkt uit de onontvankelijkheidsverklaring, verwerende partij niet op de hoogte is van verzoekers voorgehouden gezinsleven. In die beslissing wordt immers het volgende gesteld: “Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.” Waar hij derhalve aanhaalt dat geen rekening werd gehouden met zijn gezins- en familieleden, laat verwerende partij gelden dat zij daarvan niet op de hoogte is.

De omstandigheden waarnaar verzoeker derhalve verwijst, werden ofwel reeds beoordeeld ofwel niet in aanmerking genomen, nu verwerende partij er niet van op de hoogte was.

Verwerende partij was ook nu van oordeel dat die omstandigheden, de afgifte van het inreisverbod voor de duur van drie jaar niet kunnen beletten, nu hij niet aan zijn terugkeerverplichting heeft voldaan.

Het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, een kinderkaart van G. Z. N. (...) en een verblijfskaart van mevrouw G. E. (...) wordt voorgelegd, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waren die stukken immers niet voorhanden.

Verwerende partij laat overigens gelden dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, verzoeker op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen familie- en gezinsleven moet aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801)

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker geenszins aantoonde dat er sprake is van een gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen. Uit de stukken toegevoegd door verzoeker aan zijn verzoekschrift kan bezwaarlijk worden afgeleid dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van verzoeker en die personen.

Verwerende partij merkt dienaangaande tevens op dat verzoeker geen van de geijkte wettelijke procedures met het oog op de gezinshereniging in België heeft opgestart.

Ten overvloede, merkt verwerende partij op dat verzoeker evenmin aantoonde dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het beleven van het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst

of elders, zodat er een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om hem op het grondgebied te gedogen.

Voor zoveel als nodig kan er worden verwezen naar het arrest nr. 99.256 van 19 maart 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het volgende wordt gesteld:

“In casu legt verweerder een inreisverbod van drie jaar op omdat verzoeker niet aan de terugkeer-verplichting heeft voldaan. (...)”

3.6. Verzoeker klaagt enkel aan dat er niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, meer bepaald waarom een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. (...)

Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker met zijn kritiek aangeeft een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak te maken dan die van de verwerende partij, herhaalt de Raad dat, al mocht hij daaromtrent een ander oordeel hebben, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats mag stellen van die van de bevoegde overheid.”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker de voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepalingen.

De thans bestreden beslissing is getroffen in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur

van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In casu is de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.04.2014, aan betrokkene op dezelfde dag betekend.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 24.04.2014.”

In de bestreden beslissing wordt aldus aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaren opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan doordat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 april 2014 en zij na de betekening van dit bevel geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en zij daarenboven een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 24 april 2014.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar. Waar artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd in haar standpunt dat de wet niet in een verplichting voorziet om een inreisverbod van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen *“maximum drie jaar”* van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen.

Het opleggen van een inreisverbod bij het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting impliceert dan ook niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De verplichting om in dit geval een inreisverbod op te leggen betekent niet dat daarom geen motivering omtrent de duur van het inreisverbod zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225.872). De verzoekende partij wijst er zodoende terecht op dat bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaren een nadere motivering is geboden.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij aannemelijk maakt dat ze een gezin vormt met mevrouw G. E. en ze samen een kind hebben, en los van de vraag of de omstandigheden waarnaar de verzoekende partij verwijst (o.a. het gegeven dat de verzoekende partij als student naar België gekomen is, hier gewerkt heeft met een C-kaart), *in casu* al dan niet in redelijkheid kunnen verantwoorden dat een inreisverbod voor de maximale duur van drie jaren wordt opgelegd aan de verzoekende partij, stelt de Raad vast dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde deze omstandigheden in rekening heeft genomen bij het bepalen van de duur van het aan de verzoekende partij opgelegd inreisverbod. Aangezien niet blijkt dat het bestuur dienaangaande een afweging heeft gemaakt, kan de Raad zijn marginale toetsing omtrent de redelijkheid van een dergelijk inreisverbod van drie jaren overigens niet uitoefenen zonder zich meteen in de plaats van het bestuur te stellen, hetgeen echter niet tot de annulatiebevoegdheid van de Raad behoort.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat *in casu* aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaren wordt opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 april 2014 en zij geen stappen heeft

ondernomen om aan deze bevelen gevolg te geven terwijl zij integendeel wel op 24 april 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Zodoende wordt op bijna automatische wijze een inreisverbod voor de wettelijke maximumduur van drie jaren opgelegd, zonder uiteenzetting van de redenen die in het specifieke geval van de verzoekende partij de wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet op afdoende wijze gemotiveerd wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen: *“uit het administratief dossier blijkt overigens dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. De bestreden beslissing werd dezelfde dag ter kennis gebracht als de onontvankelijkheids-verklaring op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die beslissing werd uitgebreid ingegaan op de door verzoekers aangevoerde omstandigheden die volgens hem de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar zouden beletten, zoals het feit dat hij in België legaal verbleven heeft en gewerkt heeft met een arbeidskaart C. Er weze te worden opgemerkt dat, zoals blijkt uit de onontvankelijkheidsverklaring, verwerende partij niet op de hoogte is van verzoekers voorgehouden gezinsleven. In die beslissing wordt immers het volgende gesteld: “Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.” Waar hij derhalve aanhaalt dat geen rekening werd gehouden met zijn gezins- en familieleden, laat verwerende partij gelden dat zij daarvan niet op de hoogte is. De omstandigheden waarnaar verzoeker derhalve verwijst, werden ofwel reeds beoordeeld ofwel niet in aanmerking genomen, nu verwerende partij er niet van op de hoogte was.”* Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing, met name het inreisverbod, geenszins verwijst naar de onontvankelijkheidsbeslissing van 26 mei 2014 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de redengeving om deze verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren (de zogenaamde buitengewone omstandigheden worden niet aangenomen) nog niet waarom een inreisverbod van drie jaren moet worden opgelegd. Het betreffen immers twee afzonderlijke beslissingen die steunen op onderscheiden feitelijke en juridische grondslagen.

De bestreden beslissing miskent bijgevolg artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in die mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS